

Sygn. akt IV KK 379/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 października 2017 r.

sprawy **M.P.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt XXI K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego M.P. w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II AKa (...), zarzucił:
rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść wyroku mianowicie:

- art. 9 § 1 k.k. wynikające z braku wykazania przez oskarżenie powstania i realizacji u skazanego zamiaru nie tylko pozbawienia życia pokrzywdzonej ale chęci wyrządzenia jej jakiegokolwiek krzywdy;
- art. 7 k.p.k. wynikające z dokonania przez sąd odwoławczy oceny dowodów i snucia rozważań na nich opartych, które wykraczały poza reguły określone w powołanej normie;

- art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 297 k.p.k. i w zw. z art. 2 k.p.k. poprzez uchylenie się od rozpoznania całości zarzutów podniesionych w piśmie odwoławczym oraz braku osiągnięcia celów postępowania przygotowawczego i sądowego;
- art. 440 k.p.k. wynikające z wydania wyroku rażąco niesprawiedliwego.

Podnosząc te zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go skazującego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt XXI K (...), i przekazanie sprawy M.P. temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na tę kasację, Prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można podzielić zarzutu obrazu art. 9 § 1 k.k. Ten zarzut w realiach przedmiotowej sprawy oznacza kwestionowanie poczynionych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych odnośnie zamiaru i jego rodzaju.

Tymczasem w postępowaniu kasacyjnym nie są dopuszczalne zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Również oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., albowiem Sąd Apelacyjny w (...) nie prowadził postępowania dowodowego, nie oceniał dowodów, i nie czynił na tej podstawie własnych ustaleń faktycznych. Rola tego Sądu ograniczała się do kontroli apelacyjnej wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 października 2016 r., sygn. akt XXI K (...), mocą którego M.P. skazano za zbrodnię zabójstwa na karę 15 lat pozbawienia wolności.

Nie można też podzielić zarzutu obrazu art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 297 k.p.k. i w zw. z art. 2 k.p.k. Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II AKa (...), wbrew stanowisku Autora kasacji, dowodzi iż ten Sąd sprostął wymaganiom art. 433 § 2 k.p.k. Rozważył wnioski i zarzuty wskazane w apelacji obrońcy M.P.. Podał dlaczego nie podzielił argumentacji zawartej w tej apelacji (por. też wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2007 r., sygn. akt IV KK 450/06, R - OSNKW 2007, poz. 472, z dnia 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt III KK 381/08, R – OSNKW 2008, poz. 622).

Niezrozumiałe jest podniesienie zarzutu obrazy przepisu art. 440 k.p.k. Przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu apelacyjnym jedynie wówczas gdy uchybienie którego dopuścił się sąd pierwszej instancji, chociaż nie należy do powodów o jakich mowa w art. 439 § 1 k.p.k., to jednak wywarło taki wpływ na wyrok zaskarżony apelacją, iż jego treść w sposób rażący narusza poczucie sprawiedliwości. Taka sytuacja nie miała miejsca podczas wyrokowania przez Sąd Apelacyjny w (...). Jak to podniósł sąd pierwszej instancji M.P. naruszył obowiązujące prawo w sposób zawiniony. Nie zachodziły żadne okoliczności wpływające lub ograniczające jego winę. Przypisany mu czyn stanowi zbrodnię zabójstwa i cechuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości.

Przedstawione wyżej względy zadecydowały, że Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

as